

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

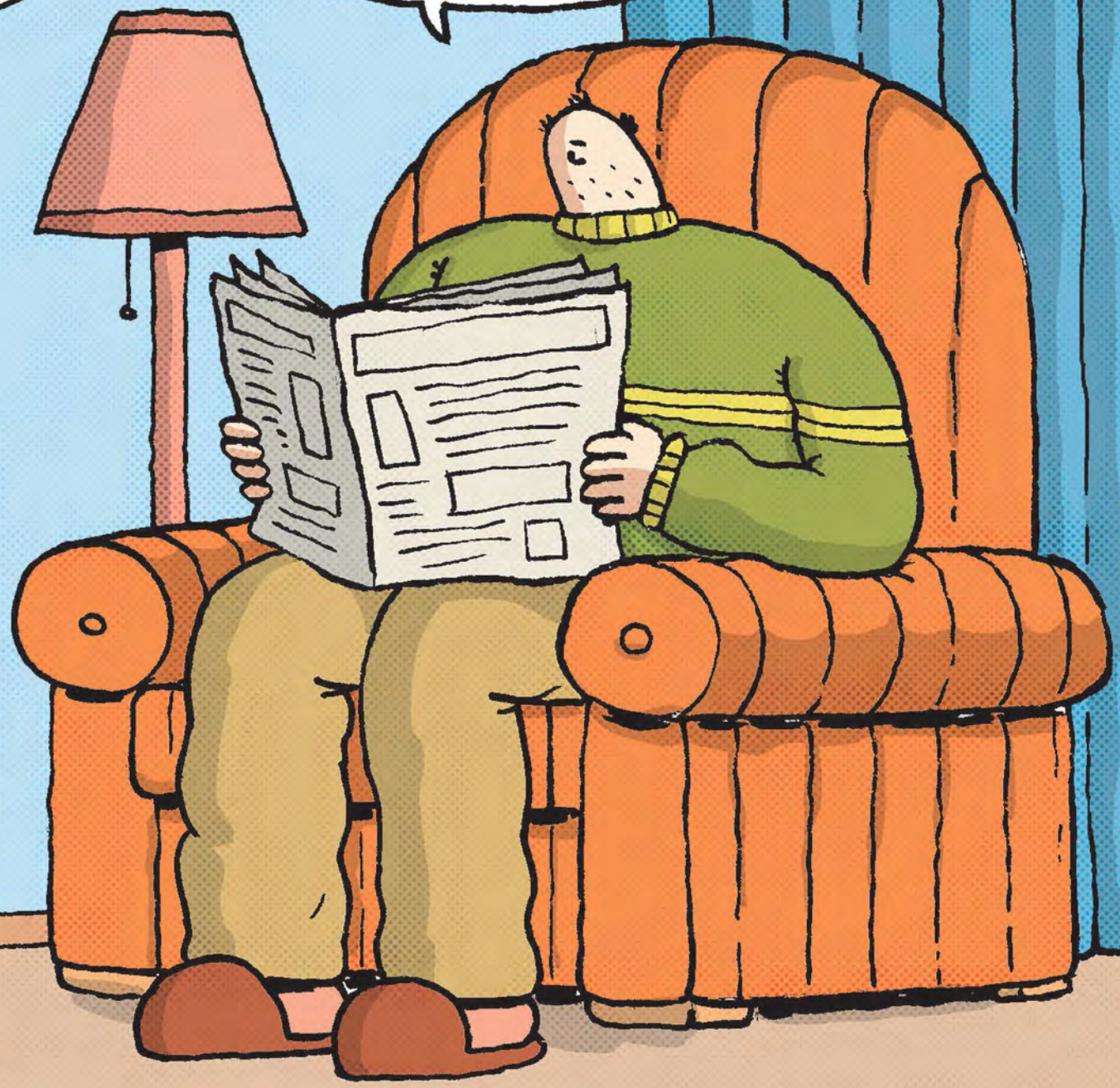
1 ŞUBAT PERŞEMBE
SAYI: 2018/05 No: 544
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.

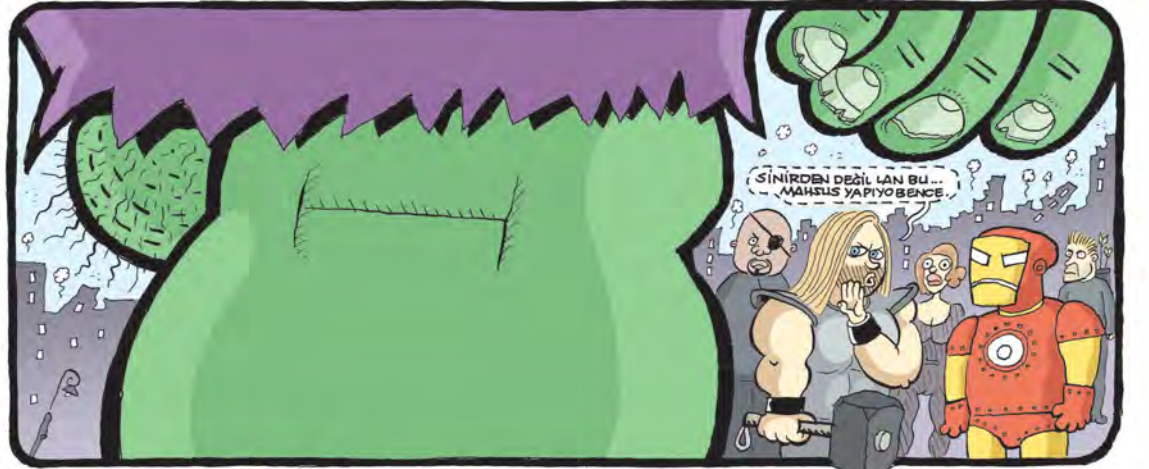
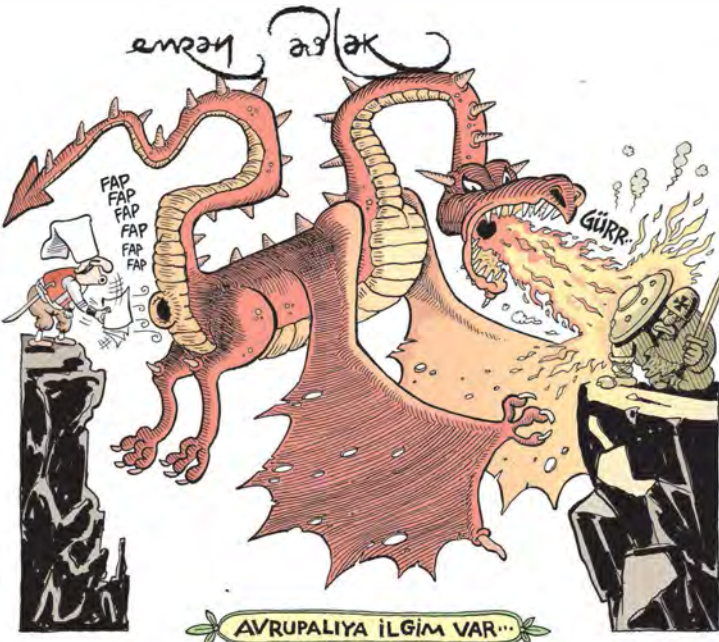

Yıllık 25,6 milyon araç geçişi garantisi verilen Avrasya Tüneli'nden, 2017'de yaklaşık 15 milyon araç geçti. Aradaki 10 milyon araç farkı halkın vergileriyle şirkete ödenecek.

BABA,
NE ZAMAN
ARABA
ALICAZ ?..

ÖNCE ŞU
YOLLARIN Bİ
BORCU BITSİN
...

Normal şartlar altında

insanların otobüste yanındaki insanla sohbet etmeye çekindiği, olur a sohbet ederse polis tarafından ifadeye çağrıldığı, tiyatrocuların sahneledikleri oyun için ülkenin hiç bir şehrinde izin alamadığı, gazetecilerin kafa kesen, kalp söküp yiyen bir katil sürüsünü bile eleştirmeye çekindiği, üstüne kafa kesip kalp yiyen adamlara terörist diyenlerin bunu neden dediğini anlamadığını ciddi ciddi sorguladığı bir ülke Rusya tipi bir diktatörlüktür. Neyse ki **Yeni Türkiye’de** herkes sadece otobüste, takside değil internet üzerinde, facebook’ta twitter’da da hiçbir korkuya kapılmadan düşüncelerini ifade edebilmekte, tiyatrocular istedikleri oyunu istedikleri yerde sergileyebilmekte ve en satılmış gazeteciler bile kafa kesip kalp yiyen katillerin gerçekte ne olduklarını söyleyebilmektedir. En azından bir an için. Hiç olmazsa teorik olarak.

Normal şartlar altında ağzından çıkan iki kaftan biri sandık olan, sandıkla yatıp sandıkla kalkan, sandıkta kaybetse bile sandık sandık diye kazanana ya da kazandığını kabul ettirene kadar insanların önüne sandık koyan bir siyasetin, onlarca yıldır meslektaşlarının seçtiği insanlar tarafından idare edilen meslek odalarının yönetimlerine hiç olmazsa saygı gösteriyormuş gibi yapmaları beklenir. Zaten hükümet beslemesi, modern bir ülkede değil gazetede yazmayı, adliye önünde arzuhal yazmaya kalksa daktilosu kafasında paralanacak şaklabanların ağızları köpürerek meslek odalarına saldırdığı bir ülke tipik bir diktatörlüktür. Neyse ki **Yeni Türkiye’de** seçimle iş başına gelen meslek odaları ve birliklerinin temsilcilerinin fikirleri, katılınmasa bile bir mesleğin bütün erbaplarını temsil ettikleri için dikkatle dinlenir, söylediklerinin doğru olabileceği de değerlendirilerek olaylar yeniden yorumlanır. En azından bir an için. Hiç olmazsa teorik olarak.

@baris_uygur

KAC YİLODU? FIRAT BUDACI

Hiç müzik kullanılmayan “İki Dil Bir Bavul” filmi Bayındırlık ve İskan Bakanlığı tarafından düzenlenen “1. İlk Yönetmen Uluslararası Film Festivali”nde en iyi müzik ödülünü alalı **8 yıl**,

Kadir İnanır, verdiği bir röportajda “Hiç kadın dövdünüz mü” sorusuna, “Nisa Suresi’nin anlattığı kadar,” cevabını vererek ‘Allah’ın izniyle’ havası yakalayalı **9 yıl**,

Refah partisi milletvekili Şevki Yılmaz, “Bu yezitlerin kapı zilleri bile ‘dinden dön’ diye çalıyor, günaha günaha koşuyor bunlar!” diyeli **21 yıl**,

Zulüm filminde Yıldız Kenter’in oynadığı tecavüz sahnesi, “devlet sanatçısı tecavüze uğrayamaz” gerekçesiyle denetleme kurulu tarafından sansürleneli **35 yıl**,

Ajda Pekkan ilk estetik operasyonunu geçireli **49 yıl**,

Milli Eğitim Bakanlığı’nı eleştiren Tunceli Emek Gazetesi’ne, “Vurucu Kobra” takma adıyla tehdit mesajları gönderen kişinin Tunceli İl Milli Eğitim Şube Müdürü olduğu ortaya çıkmalı **8 yıl**,

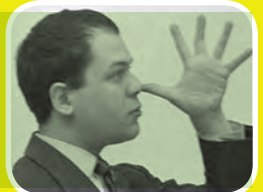

Gülşen, Michael Jackson’un öldüğü gün helva kavurup Londra’daki apartman komşularına dağıtarak İngiliz’i şaşırtmalı **9 yıl**,

Prof. Dr. Erdal Işık, İbrahim Tatlıses’in bazı türkülerinin nedeni tam olarak bilinmeyen bir sebeple sara nöbetlerini tetiklediğini açıklayalı **12 yıl**,

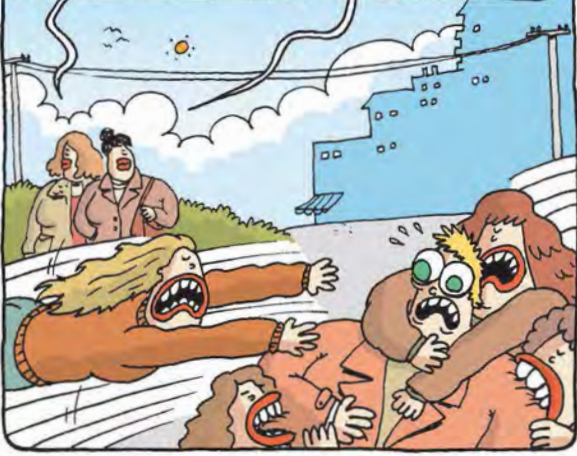
TRT denetimi, “Dün gece hiç tanımadığım bir erkeğe / sırf sana benziyor diye / usulca sokulup / ‘Merhaba’ dedim...” sözlerine “Türk kadının tanımadığı hiçbir erkeğe selam vermeyeceği” gerekçesiyle karşı çıkarak Leman Sam’ın “Anladım” şarkısını yasaklayalı **26 yıl**,

İtalyan sanatçı Piero Manzoni, tüm dünyayı kendi yapıtı olarak sergilediğini duyuralı **56 yıl olmuş**.

nisan hakan

ÖFF Bİ TANE DOĞRU DÜZGÜN HERİF YOK SEVGİLİ OLUNCAK... İYİ OLANLARI DA HEMEN KAPİYOLAR ZATEN...

AŞKIM NE KADAR KAVGA EDERSEK EDELİM AMA YATAĞA KÜS GİRMEYELİM TAMAM MI? MUTLU EVLİLİĞİN SİRRI BUYMUŞ DİYORLAR... PEKİ HA-YATIM...

HADİ SEKS SEKS PORNO PORNO!...

KIZIM BU PAHALI PAHALI GIYSİLERE İÇÇAMAŞIRLARA DÜNYA PARA VERİYOSUN AMA ŞUNU DA BİL, ERKEKLER NE GİYDİĞİNİ İLGİLENMEZLER!...

B.K İLGİLENMEZLER! AŞAĞI Bİ TANE TANGA ATTIM ANINDA BAŞINA SİGARA İÇEN ADAMLAR ÜŞÜŞTÜ...

15 PAKET İÇTİLER!...

ANLAMIYORSUN FİGEN BEN DÜZENLİ İLİŞKİ ADAMI DEĞİLİM... MÜMKÜN... HA BU YERDEKİ KAGİT SENİN O ZAMAN... KAN TESTİ SONUÇLARI: Firengi: (H)Pozitif HPV... (H)Pozitif Uçuk... (H)Pozitif

...ÖHM NEYSE ABİ YENGE VE ÇOCUKLAR NASILLAR? NOOLDU NE KONUŞUYODUNUZ BEN GELİNCE KONU DEĞİŞTİ BİRDEN!... Hİİİİ!... YALARIM SENİ!... YE BENİ YE YE!...

KALBİMİ KIRDIN!... S.KİRET NAZAR ÇIKMIŞTIR!...

BARİŞALIM SEÇKİN! GERÇEKTEN DE SENİN GİBİSİNİ ÇOK ARADIM AMA BULAMADIM... EEE BEN DEMİŞTİM... YANİ SANA EN YAKIN ŞU VAR, AMA BURNU SENİNKİNDEN KÜÇÜK VE AYAKLARI KOKMUYOR... SELAM!...

BİR ERGENİN İSYANI... ANLAMIYOSUNUZ İŞTE BENİ ANLAMIYOSUNUZ!... ÇAAAT!... NOT: EVDE KİMSE YOK...

YANİ SEN BENİ SEVMİYOSUN ÖZLEMİYOSUN ÖYLE Mİ?... YA BEN SANA İKİ SAATTİR NE ANLATIYORUM BUNU MU ÇIKARDIN?... KOSKOCA SİCİM TEORİSİN DEN BUNU MU ANLADINILAY?!

ÖĞLUM BEN GİDİYİM, AZ VAKTİM KALDI, HİSSEDİYORUM... BEBİYİM HABERSİZ YAPICAKTIK NİYE HİSSETTİRİYOSUN?!! ONU DEMİYO BE!... NEYİ YA NOLUYO?

ÜLEN ŞİMDİ ANLADIM YA HEHE!... OTOGAR

BUNU BANA NASIL YAPARSIN ŞEFİK! HEM DE BU KIZ KURUSUYLA!.. BULA BULA BUNU MU BULDUN YA!.. NESİ VARMIŞ GAYET MİS GİBİ BALERİN MANİTA! BACAKLARINI DA AÇABİLİYOR!.. AÇ KIZ!.. HAYT!... ZOBANK!... ÇOK ÇİRKİN OLDU AMK BU NE YAA?.. BÜSBÜS BENİ AFFET ÇİÇEĞİM!..

BÜYÜYÜP DOKTOR OLACAĞIM BABA! GEREKİRSE TIBBİN VE TEKNOLOJİNİN TÜM İMKANLARINI KULLANIP SENİ KURTARACAĞIM BABA!... BAK BABA BUNU DA TAKINCA SÜPER OLCAKSIN!.. ÖLÜM ÖLÜM! DZTT! CANIM EYLADIM! DZTT! ÖLÜM!... ALLAH BELANİ VERSİN ÇOCUK GİBİ!.. HUZUR İKİNDE ÖLMESİNE İZİN VERMEDİN ADAMNI!... ÇIKIRTI!... YA ANNE SİRF BABAM ÇOK HAVALI OLDU, BAŞKA KADINA KAÇACAK DİYE BÖYLE DİYOSUN!... DOĞRU...

Kitaplığa bakıyorum. Rafların bir kısmı "bizim iş ne oldu?" der gibi bakan henüz okunmamış kitaplarla dolu. Genel olarak üniversite yıllarında, heyecanlı ve idealist asistanlar tarafından ders müfredatlarına yedirilen soyut ve kafa karıştırıcı, başlığını okumaya kalktığına bile baş dönmesi ve hafif mide yanmasına yol açan kitaplar.

Genç asistan belki de kendisi öğrencilik günlerinde bir türlü okuyamadığı, bir türlü içine giremediği, ilk bir kaç sayfasını geçemediği kitabı okuyup kısmen anladığı için heyecan içinde. "Ben bu bilgileri aldım ve şu an insan olarak geldiğim üst düzey noktaya inanmıyorum, benim bir asistan olarak görevim sorumluluğum altındaki bütün üniversite öğrencilerini benimle aynı seviyeye getirmek ve insanlığı bir üst seviyeye taşımaktır. Bu öğrencilerle birlikte, bu taşra üniversitesinin sosyal bölümler bölümünde yeni bir uygarlığın temellerini atacağız, hepimiz bu kitabı okuyacağız, öğrencilerin anlamadığı yerlerde onlara sorular sorarak, yol göstererek zihinlerini açacağım, hem onları etkileyeceğim, hem de onları post-modernizmle tanıştıran isim olarak zihinlerinde sonsuza kadar yaşayacağım. Belki bu tek bir kitabı okuduktan ve kendi medeniyetimizi kurduktan sonra heykelimi dikerler ve altına "bize yıldızlara giden yolu gösteren ulu önderimiz anısına" yazarlar" diye düşünmüş olabilir. Peki ne oldu da yıldızlara giden yolu keşfedemedik, ne oldu da el ele yeni bir insanlık ideası gerçekleştiremedik? Şöyle oldu diye hatırlıyorum:

Bir süre kitabı okumaya, anlamaya çalıştık. En iyilerimizin bile nefesi yetmedi o maratona koşmaya. Dalağı şişenler, bacağına kramp girenler, susuzluktan bayılanlar bir bir bilgi yolunun kenarında inler halde yatmaya başladı. Aramızdan birini gönüllü seçip asistana "hocam bu kitap vizelerde çıkacak mı?" diye sordurduk. Bu soru şanlı lideri çok sinirlendirdi. Onun amacı bizleri karanlıklardan aydınlıklara çıkartmaktı. Ama biz basit köylüler olduğumuz için sadece bir ay sonra gireceğimiz vizeyi düşünüyor, asla insanlığın geleceğiyle

ilgilenmiyorduk. Heyhat, belki sinirinde haklıydı, çünkü gerçekten de ders aralarında masa tenisi oynamak ve ucuza kaliteli yemek yemek dışında çok bir tutkumuz yoktu. Yine de iyi bir lider halkının güçlü ve zayıf yönlerini bilir, onları nasıl motive edeceğini bilir, bir anne baba şefkatiyle davranır. Genç asistanın öfkesi onun kendi kafasındaki "ölü ozanlar derneğindeki Robin Williams gibi hem aşırı bilgili, hem de aynı zamanda ilham verici ve komik" öğreticiden manyak bir despota, bir tirana dönüşmesine sebep oldu. "Çıkacak tabii!" diye bağırdı, "vizede de çıkacak, finalde de çıkacak! Bundan sonra böyle size!"

Bir süre daha çabaladık. Samimiyetle, içtenlikle çabaladık. Birbirimizin evlerinde toplandık, kitabı ortaya koyduk, satanist bir ayının ritüellerini yerine getirir gibi kitaptan parçaları birbirimize yüksek sesle okuduk, anlamlarını tartıştık. Felsefe bölümünden üst sınıflardan birinin tanıdığı bir abiye çağırarak anlatsın diye, kitabın ismini duyunca ırkıldı, huysuzlanan yerliler gibi yolun bir noktasından sonra devam etmek istemedi. Onun yerine kendisinin komünist partiyeye katıldığını, çok memnun olduğunu, bunlarla uğraşmak yerine gösterilere falan katılmamız gerektiğini bildirdi. Kendisine sonsuz çabaları için buradan bir kere daha teşekkür etmek isterim.

"ÜNİVERSİTEDE HİÇ Mİ BİR ŞEY ÖĞRENMEDİNİZ YA? FORDİZM, POST-FORDİZM FALAN HİÇ Mİ BİR ŞEY BİLMİYORSUNUZ?! NASIL GELDİNİZ BU YAŞA KADAR, KİM SİZE BU ŞANSI VERDİ?!" diye bağıyordu, üzerimize yürüyordu genç asistan. "Hocam biz zaten üniversite ikiyez, geçen sene hep psikolojiye giriş, felsefe tarihine giriş falan giriş dersleriyle geçti. Bir de burası taşra üniversitesi olduğu için bizim lise eğitimimiz falan da kötü, fordizmi benim lise okuduğum ilçede kimse bilmiyor, lütfen artık vurmayın" diye ağlıyorduk ama dinlemiyordu. Çılgınlığının içinde kaybolmuş, yüksek lisans süresince kendisine eziyet eden hocalarına dönüşmüştü. Kendisini doçent,

bizleri de doktora öğrencisi zannediyordu. Öğrencilerden bazıları da asistanın deliliğinin girdabına kapılmışlardı. Kimisi nereden bulduysa kitap üzerine yazılmış bir doktora tezini ele geçirmişti. Tezden "ders notları" olarak bahsediyor, "buradan çalışınca daha rahat anlaşıldığını" iddia ediyordu. Kimisi "not çıkartarak çalışınca biraz

daha anlaşılıyor gibi" derken bütün kitabı el yazısıyla a4 kağıda geçirmişti. Hangi cümlelerin önemli, hangisinin önemsiz olduğunu anlamaya çalışırken, çoğumuz bütün kitabın altını çizmiştik.

O durumdaki insanların yapması gereken şeyi yaptık. Aramızdan bir bayan arkadaş gitti, bölüm başkanına ağıladı. İşte o konuşmanın tam metni:

"Hocam müfredatta yok ama Gürkan hoca bizi zorunlu tutuyor, başka bir şey okutmuyor, vizede sadece bundan sorumlu olacaksınız diyor. Felsefecilere sorduk, onlar bile bu kitabı okumuyormuş, hocam lütfen

Gürkan hocayla konuşun, normal ders kitabından sınav olalım hocam."

O günden sonra genç asistan, kitabın konusunu bir daha açmadı. Derslere gelir, merhaba demeden ders kitabından konuları anlatır, arada bir iki nefret dolu bakış atıp gider olurdu. Üzülmüş müydü? Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Akademide olan inancını mı yitirmişti? Belki bu konuyla ilgili söylenebilecek en güzel şeyi o dönemdeki masa tenisi partnerim Ercan Bey söylemişti: S.keyim Gürkan'ı ya, dengesiz pezevenk.

Yıllar sonra kitabı tekrar elime alıp incelediğimde, o yıllarda bir kere bile merak edip çevirmenin önsözünü okumadığımı fark ettim. Çevirmenin önsözü vahşi bir ihtirarla "on sayfa önsöz, beş sayfa içindekiler, kırk sayfa da kaynakçayı çıkart, baya neredeyse yüz sayfa falan eksiliyor" diye atlanmıştı. Elimden gelse kopartıp atacaktım belki kitap biraz ferahlasın diye. Oysa bakın kaleme aldığı önsözde çevirmen, okurları bekleyen sürprizi ne kadar tatlı bir dille açıklamış:

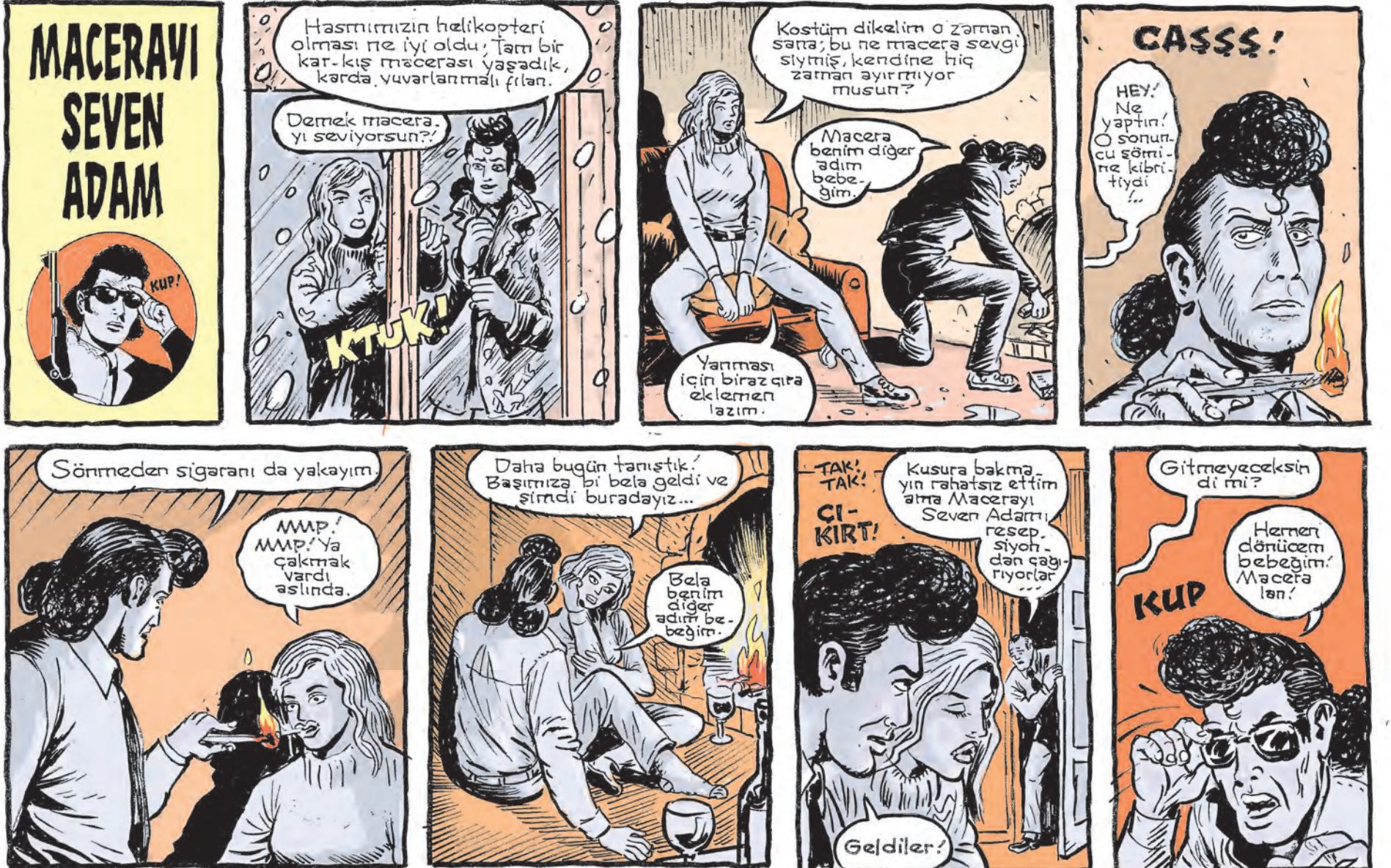
"Bir kitabın Türkçe diline çevrilmesi, Türkçe konuşan herkesin bu kitabı okuyup anlayabileceği anlamına gelmez. Türk okuyucunun artık Türkçe olan her şeyi anlayacağı yanılgısından kurtulması gerekmektedir. Kimse kusura bakmasın."

İşte bu kimseyi kırmadan "paranı boşuna harcadın, bu kitap seni s.ker" demenin çok zarif bir yoludur. Çevirmenler medeniyetin bel kemiğidir.

Vicdansızlar

Uludağ - 2 Şubat 2018 öğle saatleri

æ Merhaba.

æ Hazar beyefendi bir buçuk yaşında şimdi. Yürüyor bir süredir. Ve ben çocuğun yürüdüğünü nasıl öğrendim biliyor musunuz. İstanbul dışındaydım, turnedeydim, Özlem'le telefonda konuşuyoruz öyle, başka başka şeylerden bahsediyoruz, derken Özlem aynen şöyle dedi, "anani s.kim bu çocuk yürüyor!" Ben bir baba olarak, çocuğumun yürüdüğünü, annesinden, bu şekilde öğrendim resmen. İyi oldu yürümesi. Şimdi istediği yere kendi gidebiliyor. İyi oldu yani. Eskiden biz taşıyorduk kucağımızda. Ve bu bir sorun olabiliyordu. Çünkü sürekli yere düşürüyorduk kendisini. Bunu çok normal bir şey gibi söyledim ama gerçekten ne yapacağımızı şaşırmıştık. Çocuk yere düşmesin diye ne yapacağımızı şaşırmıştık. Çocuğu yere koyuyordum, çünkü bir şey yerden yere düşmez, yere koyuyordum yere düşmesin diye, oradan da yere düşüyordu. Bal porsuğu'na benzetiyordum ben çocuğu. Bal porsuğu çok acayip bir hayvan ya. Sen bir kaplan olarak sırtından ısıyorsun bal porsuğu'nu, bal porsuğu derisinin içinde dönüyor, bir anda yüz yüze geliyorsun, egzorsiz gibi, "bu ne korkunç bir şey" deyip atıyorsun ağzından. Bizim çocuk da öyleydi. Ben onu kucağımda zannediyordum, o böyle derisinin içinde döne döne, bir bakıyordum çocuk yerde. İyi oldu yani yürümesi.

æ Bu arada "anani s.kim" bir küfür değil. Bir nida. Yani çoğunlukla. Yüzde beş küfür evet. Onu kabul ediyorum. Yüzde beş, şaşıрма şeysi. Yüzde doksan olarak ise bir yardım çığlığı aslında. "Anani s.kim", yani "yetişin a dostlar". Size bunu bir örnekle şeyayım o zaman. Kanıtsa kanıt, ispatsa ispat. Ben öyle hiçbir zaman boş konuşan bir insan olmam. Benim halimden alim olan anlar efendi, malum olan değil. Hey yavrum hey. Hele hele hele hele hatta. Geçenlerde

bisiklete bindim yine öyle, eve döndüm sonra, o ara da arabayı servise götürecektim, kış lastiklerini taktıracıydım, dedim ki, "lastiklerin ikisini hemen indireyim, diğer ikisini ise sonra indiririm, o olur". Üzerimi hiç değiştirmeden, bisiklet kıyafetlerim üzerimde, kaptım iki lastiği, bu arada kış lastikleri de ne ağır oluyor be kardeşim, çıktım evden dışarıya. Baktım asansör bakım ekibi gelmiş, asansöre bakıyorlar, asansör çalışmıyor yani, dedim "yürüye yürüye o zaman, merdivenlerden aşağı, öyle yapayım o zaman" dedim. İki elimde iki ayı lastik, in ha in, iniyorum öyle merdivenleri. İki kat inmiştim ki, paldır küldür düşüverdim iki alt komşumun kapısının önüne diye. Düşerken de "anani s.kim" dedim. Lastiklerden biri bana hava yastığı oldu, diğer lastik ise karşı kapıya doğru yuvarlandı. Bisiklet ayakbakılarım sebep oldu tabii düşmeme. Altı sert kauçuk, bir de çelik "kal" diye bir şey var altında, pedallara kilitleniyor, e kayarsın tabii. Yük de olunca. Komşu hemen açtı kapıyı. "Alpay bey iyi misiniz" dedi. Ben yerdeyim bu arada. Lastiğe nasıl sıkı sıkı sarılmışım ama. Köprücük kemiğimi kontrol ettim, baktım iyiyim. Bu arada on yaşında çocuk da var evde, o da nasıl korkmuş ama. Şimdi ispat noktasında bu noktada bir davranıyorum. Düşünün, evdesiniz öyle, kapınızın önünde bir patırtı kopuyor, ve biri "anani s.kim" diyor. Normalde "anani sikim" küfür olsa, bu kapıyı açmamanız lazım. Korkarsınız yani. "Bela geldi" dersiniz kapıya. Yüzde beş küfür. Yani çok düşük bir ihtimal. Yani aslında küfür bile değil. Bir yardım çığlığı bu. Yüzde doksan yardım çığlığı. O yüzden insan olan, "anani s.kim" diyenin yardımına koşar. Yardımına koşular zaten. Kalktım ayağa, "o oldu, iyi günler" dedim, yoluma devam ettim. Dediğim gibi, kanıtsa kanıt, ispatsa ispat bende.

æ Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. "Napiyon" dedi. Dedim "iyiyim, sen napiyon". "İyiyim ya" dedi, "Frida'yı bildin mi" dedi. "Ressamı mı

diyon" dedim. "Ressamı diyom" dedi, "kendisi aslında 1907'de doğmuş, fakat doğum gününü Meksika Devrimi'nin gerçekleştiği 1910 olarak kabul etmiş, herkese de öyle söylemiş" dedi. "Ee" dedim. "Tam bir çakalmış işte" dedi, "resmen kisve yapmış, yaşını üç yaş küçük göstermiş herkese kendini" dedi. "Ee" dedim. "Bu kadar" dedi, "paylaşıyım istedim" dedi. "Git o zaman" dedim. Gitti. Susmadım. İşime gücüne baktım.

æ Basketbol neden tam olarak ülkede futbol gibi benimsenmiyor, yeni anladım. E abi seçkinler sporu gibi basketbol. Tiplere bakıyorsun, hepsi uzun boylu, iyi eğitilmiş, yakışıklı, kadınsa güzel. Bu yüzden bence. Toplumun yüzde doksanı, "evet, ben de oynayabilirim basketbol" diyemiyor. Bu arada ben de bu hafta bu yüzde doksan'a tam taktım ha. Ama futbol öyle mi, kısaysan da oynuyorsun, uzunsan da oynuyorsun. Kaslıysan da oynuyorsun, bakınız Ronaldo, göbekliysen de oynuyorsun, bakınız Rooney. Her türlü oynuyorsun. İçine girebiliyorsun yani futbolun. Bence bu yüzden böyle yani.

æ Bu arada ne düğün seviyormuşuz biz arkadaş ya. Düğünlü filmlerin gişesine bakıyorum, piyiii, uçmuş düğünlü filmlerin gişesi. Hastasıyız düğünlü filmlerin. En son Aile Arasında'yı izledik, onda da düğün var. Onun da gişesi süper oldu. E hani biz düğün sevmiyorduk arkadaş. Bilhassa da gençler olarak. Hani kendimiz evlensek bile düğün yapmayacık. Hani. Demek ki gidemediğimiz düğünün özlemine filmde şey yapıyoruz demek ki. Öyleyse öyle demek ki.

æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"İaheyya"
2 Şubat Cuma / BKM Mutfak Sahne / Saat: 21.45 / Bilgi: 0212 327 72 00
7 Şubat Çarşamba / İzmir Alsancak Blos / Saat: 21.00 / Bilgi: 0530 575 23 96
8 Şubat Perşembe / Aydın Gramofon / Saat: 17.00 / Bilgi: 0256 214 53 40
9 Şubat Cuma / Muğla Mabolla Art / Saat: 21.00 / Bilgi: 0530 266 44 94 (katılım ücretsiz)
10 Şubat Cumartesi / Antalya Kaleiçi Simurg / Saat: 20.30 / Bilgi: 0543 537 23 23
11 Şubat Pazartesi / Eskişehir Kiraathane / Saat: 20.00 / Bilgi: 0222 220 77 70
12 Şubat Pazartesi / Sakarya Radio Pub / Saat: 20.00 / Bilgi: 0532 245 23 45

KAMU SPOTU

FurkanÖzçoban

"Allahım, ölmeden canımı alma!"
(Kuştepe otobüsünde bir kadın)

● Değişim kaçınılmazdır, hayırlı olsun, temennim odur ki Başkomutan "Ördular, ilk hedefiniz Ak Partidir, ileri!" diyecek kadar değişmesin...

● Kürt'ten nefret eden Türk'ü de tam sevemez. Nefret, insaniyete haybeden bir yük. Şeytanın düşmüş melek olması gibi, nefret de sıkışmış sevgi...

● Zamanla oynasam, son il gene Zonguldak olur; Sovyetler dağılmaz, Yugoslavya durur... Ah, zamanla oynasam, sabahleyin ilk Uğur Mumcu okunur...

● "İyi" diye parti mi olur? İnsan mı bu? Ortalamayı yakalamak adına bundan sonraki parti adı, "Fena Değil" olur, burdan düz gidersek...

● İnsanlıktan o kadar hikaye, efsane, destan çıkmış ve çıkmaktayken, çevremizde zaman zaman had safhada tutkusuz, ruhsuz, narsuz tiplere denk gelmemiz paradoks değil mi? Bunlar, niye böyle? Bunlar kim? Bunlar, 1001 Gece Masalları anlatılırken uyuyanların nesilleri. Bunlar onlar.

● Uyuyan insanla konuşmağa çalışan başka bir kavim var mı acaba galakside?!

● "Bir erkek, kadınlar hakkında her şeyi bilebilir ama bir kadın hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilir" diyor Tatlı Perşembe'nin tatlı Suzy'si... Rahmetli Tekin Aral ustam, çeyrek asıl evvel sormuştum "Tatlı Perşembe'yi okudun mu" diye, "Hayır abi" demiştin, "Yakışmadı" demişti. John Steinbeck'in bu enterasan, insani ısısı yüksek, enfes romanını nihayet geçen ay okudum. Tekin ağbım haklıymış, Steinbeck'le beraber nur içinde yatınlar... Hızımı alamayıp Fareler ve İnsanlar'ı da tekrar okudum, gene ağladım... Ezilenlerin yazıcısı olma babında, bir çeşit Amerika'nın Yaşar Kemal'i sayılsın Steinbeck, takım elbiselerine Eski Mavi, Tatlı George Brown, Cenaze Siyahı, Dorian Grey, İhtiyar At gibi isimler

verirmiş. Tuhaf huyları olmayan bir yazar görmedim de duymadım da zaten...

● Bilim, herkesin derdine çare bulabilir; "az tutkulu" hariç...

● Arkadaşım Tolga Baysal'ın annesi ve ananesi, Roma'ya gitmişler. İki kadın, usule uyarak Aşk Çeşmesi'ne para atmışlar. Ananne para atarken, dileğini sesli söylemiş: "Bütün buralar bizim olsun Yarabhim!!!"

● Bir bela olunca kimi arabaya, kimi taksiye atlar giderdi; rahmetli Ahmet Kaya, bizzat belaya atlar giderdi...

● Bir başka arkadaşım Kübra Erişir, ilkokulda Kızılaj kolu olmuş, birinin elini cam kesince kan görmüş ve bayılmış. Bunun üzerine Yeşilay kolu olmuş ama son bayram fincanla likör içtiği için içine sinmemiş. Nihayetinde Kütüphane kolu olarak tamamlamış parkuru...

● Bulgar Konsololuğu var Şişli'de. Bulgaristan'dan daha güzel...

● Kafam hafif yanık çünkü çocukken Taş Devri ve Jetgiller çizgi filmlerini aynı dönemde izledim. Geçmiş ve geleceğin komedisi, o günün gerçek dramına hiç benzemiyordu; bankalar soyuluyor, bombalar patlıyordu. O iki çizgi film bana zaman kayması yaşatırdı, her çağın şakası kendine güreydi; metalik Jetgiller'dense organik Taş Devri'ni yaşamak için tercih ederdim. Halen daha ederim... (Jetgill ailesinin sarışın kızını hep beğenirdim, o ayrı.)

● Peki tekne turu boyunca, sadece tekne hakkında konuşan bir güruh

nerede var bu alemde, bizim burlardan başka?

● Bir usta sanatçı için "İyi hocadır amma kötü babadır" dedi, kadim asistanı...

● Bir arkadaşım, saunaya girmiş, yoğun duman, sonra sislerin arasından Burhan Çaçan belirmiş. "Mitolojik kahraman felan gibiydi" diye anlattı.

● Bizim atalar da onikiden çakıyorlar yani bazan. Söze gel: "Doğuştan sıska, neye yarar muska!?"

● Müptelası oldum, doyamazam! Yumuşacık yorumuyla Figen Genç'ten "Nazende sevgilim yadıma düştün" şarkısını dinlemediyse, yazıya ara verip dinleyin n'olur.

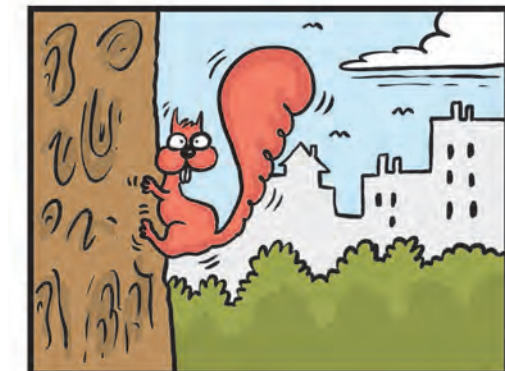
● 8 Şubat 1882 doğumlu Jules Verne, çocukken evden kaçmış ve kısa sürede yakalanıp ailesine teslim edilmiş. Kaçış sebebi, gemilerde tayfalık yapmak. Okyanusa sevdalı çocuk... Sonradan çok okunan bir yazar olunca, 1876'da büyük bir yat alıyor ve son yıllarını Avrupa'yı liman liman dolaşarak geçiriyor. Meçhule meraklı yazar... Bu süreçte, belki de kaçak bir çocuk geldi tayfalık için ve işe alverdi o

haylazı üstat! Olmıydısa bile montajda gözün bunu! Çocukluğumun en fransız kahramanı Jules Verne, 24 Mart 1905'te dünyaya veda ediyor. Bir başka deyişle, Hakka yuzyıyor...

● Bizim sabahlama dediğimize, Fransız "beyaz gece" diyor. Uyumadan geçen, karanlıktan nasipsiz gece. Böyle bakınca, bembeyaz gecelerle geçti zamanım, St.Petersburg'un çocuğu gibi!

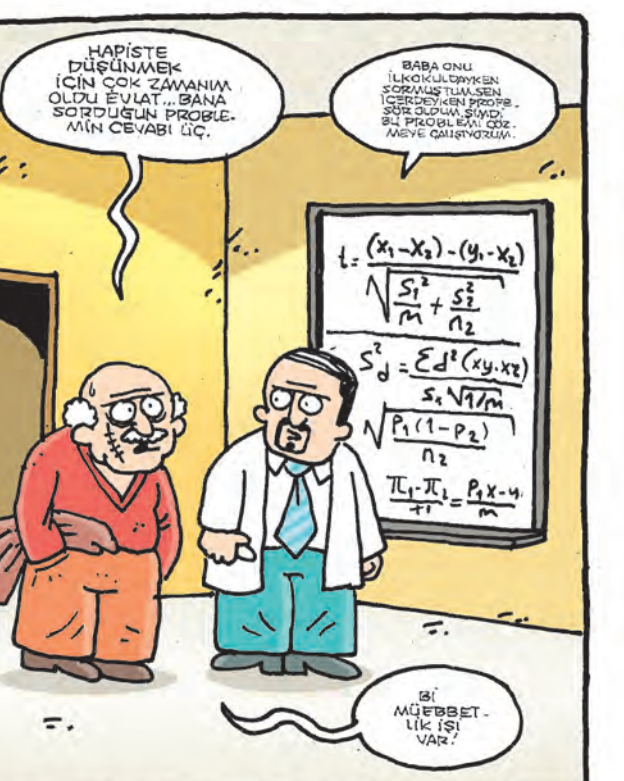

"7 Şubat 2018 Çarşamba ve her çarşamba akşamı, dokuz buçukta... Sefahathane, Beyoğlu Atlas Pasajı... Çağdaş Ergelek şarkılarıyla"

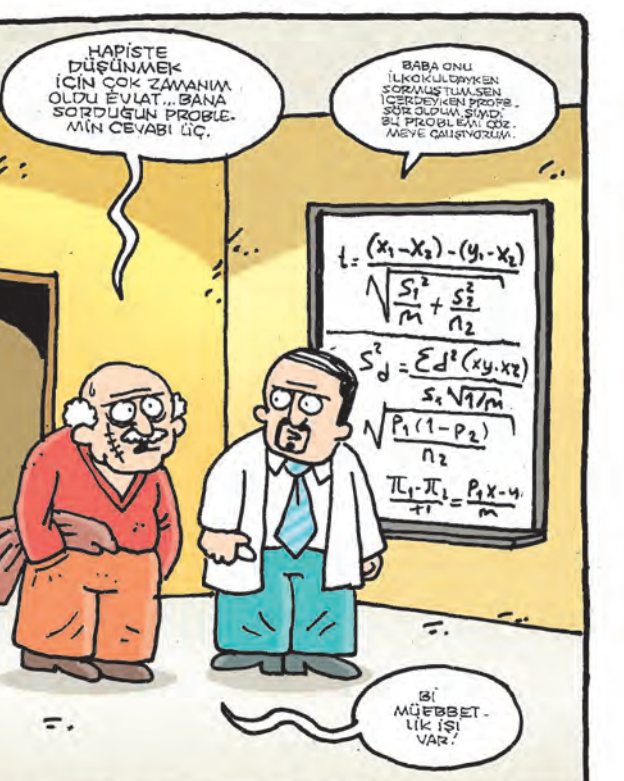

instagram.com/cemguventurk

CEM GÜVENTÜRK

Mustafa Satıcı

*"kendimi
durduracak
değilim"*

Fırat Budacı

EMEKLİ OLAMAYAN ADAM

2038-İstanbul

Geçen sene emekli oldum. İlk başlarda iyiydi. Boğaz'ın kıyısında banklara oturup gelip geçeni (insan, vapur ayırmadan) ermiş bir surat ifadesiyle saatlerce seyrediyordum. Filmlerden bildiğim kadarıyla bir yere oturup hayatı seyreden emekliler iç konuşmalarıyla meşhurdur. Ben de kimi

zaman "Eee Fırat", kimi zaman da "Eee koca Fırat" diye başlayan bazı cümleler kurmaya çalışıyordum. Zamanla "Eeee Fırat" dedikten sonra cümlemin devamını bulamamaya başlayınca, banklara oturup emekli taklidi yaptığımı fark ettim. Sonraki süreçte 'eee'lemeyi bırakıp vapur ve insan portföyüme bakımlı ve güzel kadınları (geç dönem cinsel çaresizlik) katarak 1 hafta kadar daha idare ettim. Bir insanın hiç hareket etmeden hareket eden şeylere bakması gerçekten çok sıkıcıdır. Bir ayın sonunda bank hayatını tamamen terk edip bir iki defa Uğur ve Yiğit'le buluşmayı denedim. Bu buluşmaların da pek başarılı geçtiği söylenemez. 60 yaşın üzerindeki üç insanın, içinde bulundukları yaşı unutup eski bir alışkanlıkla 'zamanın ruhunu'na ulaşmaya çalışmaları ve gelip geçen insanlardan koparabildikleriyle gülme-güldürme denemelerine girişmesi gerçekten trajikti. Sonunda eve, yaşı ilerledikçe sosyal hayatı şenlenen karımın yanına döndüm. Yaşlı olduğum için bu dönüşü bir mısrayla taçlandırmak istiyorum: "Eve dönmek kendime sarkıntılık etmekten başka nedir?" Evde hiçbir şey yapmadan, eşyalarla uyum içinde uzun uzun oturmaya başladım. Bu süreçte, cumartesi günleri bize gelen torunumun, hareketsizliğimden faydalanarak oyuncak arabasını üzerimde sürmesi ve bir iki defa da kafamın üstüne park etmesi, rutinimi kırdığım nadir anlardandır. Buradan kendisine teşekkür ediyorum.

Karımdan ne zaman

soğuduğumu hatırlamıyorum. Geçen sene, bir düğün daveti için hazırlanırken file çorap giydiğinde soğumuş olabilirim. 61 yaşındaki dudaklarına sürdüğü kıpkırmızı rujla ve modern çaresizlik yüzünden kestirdiği kısıcık saçlarıyla "Nasıl olmuşum?" diye sorduğu gece... Lüks marketlerin dolabında hep ilgimi çeken fileli salamlara benzeyen bacaklarına uzun uzun bakmıştım. Ya da

belki yıllar önce, "her şey dahil" bir otelde, tepeleme doldurduğu tabağın en üstüne turşu koymaya çalışırken, hırstan gözü dönmüş bir suratla bana dönüp neredeyse bağırarak, "Sen de tavuk kuyruğuna gir!" dediğinde... Artık ayırt edemiyorum, haberleri izlerken, "Bu millet daha uyusun, memleket elden gidiyor haberleri yok!" dediğinde de soğumuş olabilirim. Tek bildiğim, hemen her akşam çıkartmadan ona uzun uzun baktığım. Bir insan karısını uzun uzun incelemeye başlamışsa, sanki onu ilk defa görüyormuş gibi cevapsız bir soru düşer aklına: "Kim lan bu?"

2038 yılının sonlarına

doğru Seferihisar'a

taşınma fikri karımdan

geldi. Seferihisar, "slow

food" akımının yıllar önce

uygulanmaya başladığı

geriatrik bir sahil kasabası.

Geviş getirerek uzun uzun

çiğneyen (slow mouth) yaşlılar

için harika bir yer! Öğle yemeğine 6 saat ayırdığımızı ve 2 saatlik

hazmın ardından masaya gelen karpuzu 2.5 saat boyunca eme

eme çiğnediğimizi düşündüm. Zaten yavaşlayan hayatımın iyice

yavaşlaması bir an bana da mantıklı geldi. Karıma dönüp "Neden

olmasın," dedim. Zaten sıkıntılı olan hayatımı zehir edecek olan

Fransız vatandaşı Bernard Henry'nin orada beni beklediğini

bilsem, "Otur oturduğun yerde!" der Seferihisar'ı kesin bir dille

reddederdim.

2039-Seferihisar

Yine benden erken uyanmış. Ne kadar erken kalkarsam

kalkayım, benden daha erken kalkmayı başarıyor. Şuna bakın;

koşmuş, duşunu almış, kahvaltısını yapmış

şimdi de verandada kitap okuyor (aynı

sitede olmamıza rağmen nasıl yaptırdıysa

artık onunki veranda, bizimki bildiğiniz

hayansız balkon). Yan komşum Bernard

Henry'den söz ediyorum. Seferihisar'a

taşınalı 2 ay oldu ve 2 aydır Bernard'ı

seyretmekten bir türlü kendi emekliliğimin

tadını çıkaramıyorum. Beni görünce,

"Günaydın," diyor kırık Türkçeyle. Sanki

yeni görmüş gibi sesin geldiği yöne dönerek,

"Günaydın Bernard, erkencisin," diyorum.

"Evet, erken seviyorum, çünkü buraya

yerleşmek için çok geç kaldım ben," deyip

edebi edebi gülüyor. Her sabah aşağı yukarı

bu çapta bir iletişim gerçekleşiyor aramızda.

Bazen, yabancıları kendi ülkesinden bilgilerle

tavlayarak aslında kendini yüceltmek

isteyen insanlar gibi, Baudelaire'den,

Sartre'dan, Proust'tan falan söz açmayı düşünüyorum ama çok

pis unutmuşum edebiyatı. Bernard, beni, okey taşı diken, karpuz

emen, et geveleyen, pazarı öven, marketi yeren, gömleğinin

elverdiği ölçüde bronzlaşan, buzdolabına kolonya, ensesine mendil

koyan, birbiriyle tansiyon yarıştıran, doktor övgüsü ve yergisi

arasında günden güne buruşan kendi ulusumun emeklilerinden

mahrum bıraktı. Ne güzel dümdüz bir emeklilik yaşayacakken, hayatımıza bir tür reklam emekliliği sokması canımı sıkıyor. Sabahları daracık şortuyla koşulardan geliyor. Öğlenleri şekilli gözlüğüyle dev kitaplara dalıyor. Akşamları verandasında koklaya koklaya şaraplar içiyor. Verandasından taşan yaşama sevinci ve hayata bağlılığıyla bana yaşam alanı bırakmıyor. Ara sıra laf sokmak istiyorum, ama aklıma saçma sapan şeyler gelince ("Sizin bir Sarkozy vardı, bücür, heh heh...") susmayı tercih ediyorum. Karım, Fransız komşumuz Bernard Henry'den çok memnun.

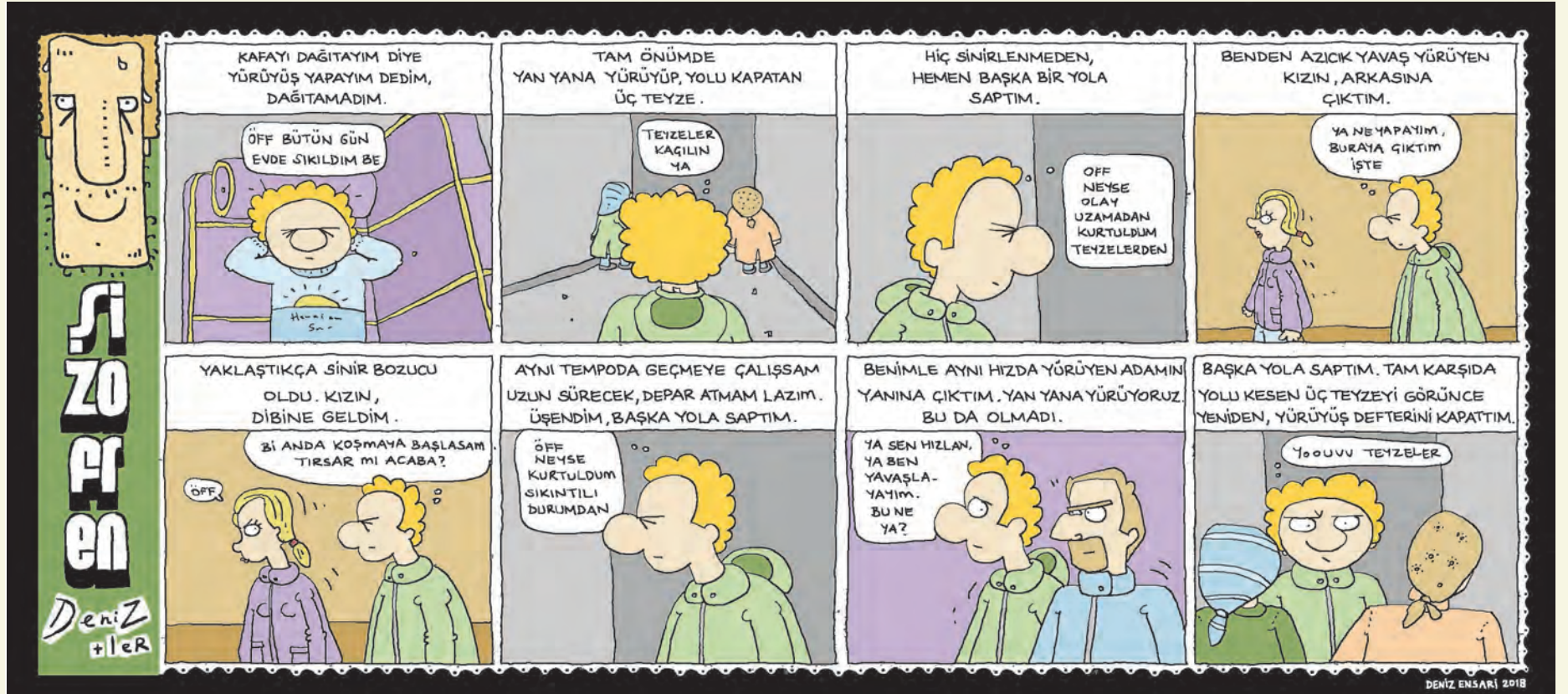
Açıkça itiraf etmeliyim ki onun bu memnuniyeti benim Bernard'a olan duygularımı daha da zora sokuyor. Aslında ben Bernard'ı idare ederdim de, karım gerçek bir dünya vatandaşına, gerçek bir moderne,

gerçek bir hümaniste, hayattan haz alan ve veren gerçek bir centilmene denk gelince biraz çoştı. Karımın Bernard'ı "ideal emekli erkek" olarak gördüğünü biliyorum. Bernard'ın benimkine pek benzemeyen (emekli olmamakta direnen bir vücut ve güldüğünde 23 yaşın ısıltısını saçan dişlerle biçimlenen) emeklilik hayatını dikkatle ve hayranlıkla izlediğinin farkındayım. Ondan bahsederken "yalnız çok iyi bir insan" deyişinin altında yatan gizli aşkı görüyorum. Maşallah Bernard da karımın bu ilgisinden çok memnun.

İşler iyice büyüdü. Bernard, son zamanlarda verandasından sık sık bizim fayanslı balkona doğru "hadi gelin" anlamında elindeki şarap şişesini sallamaya başladı. File Çorap'ın şişe sallayan bu adamı her seferinde sevinçle karşılaması (bir keresinde ellerini çırpırmıştı) durgun beynimde ufak öfke patlamalarına yol açıyor. Öfkem, kıskançlıktan falan değil, sırf görüntünün çirkinliğinden... Üç ay içinde Bernard'ın en yakın arkadaşları konumuna gelirken, bu arkadaşlık dolayısıyla kendi ulusumun emeklileri arasında iyice gözden düştüm: "Karısı pek rahat, Fransız'ın evinden çıkmıyo maşallah, adam biraz saf herhalde..."

8 Eylül 2039 tarihinde, artık haftada en az üç kere tekrarlanan "verandada şarap" teklifini "Yorgunum yatacam" gerekçesiyle reddettim. Karımın, "E ben giydim o zaman, ayıp olur şimdi," demesiyle, Seferihisar, tarihinin en yüksek tansiyonuna şahit oldu. Tansiyonumu kafasından bastırarak, "Sen bilirsin," dedim. Bütün gece verandadan gülme sesleri geldi. Gece saat 10'a doğru Fransız şansonları çalmaya başlayınca, yattığım yerden "Lan yoksa sakın "slow dance" geliyor olmasın?" diye düşündüm. Kalkacak halim yoktu. "Bernard ayıp oluyo ama!" diye mırıldandıktan sonra uyumuşum.

9 Eylül sabah saat 6'da kalktım. Bir süre uyuyan File Çorap'ı seyrettim. Aslında ona sevgiyle bakmak ve yanağına son kez bir "slow kiss" kondurmak isterdim, ama bitmiş ilişkilerin o büyük sorusu ("Kim lan bu?") peşimi bırakmadı. Balkona inip verandaya yan göz attım. Bernard ortalarda yoktu. Bu sefer ondan daha erken kalktım, diye sevindim. Ne yazık ki yolda karşılaştık. Koşudan dönüyordu. "Hayrola?" dedi. "İstanbul'a dönüyorum," dedim. "Sonra emekli olucam."

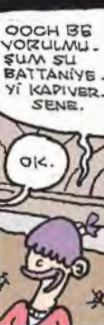
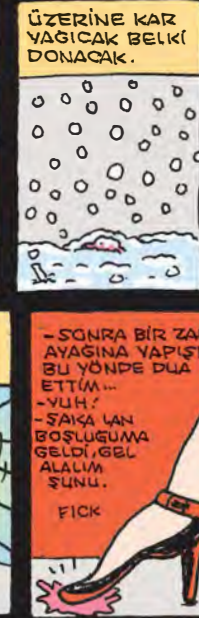

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Eyi değildir babo.

ÖMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Geçmemiştir hayatım boş yere/ Önleyebilirsem
eğer bir kalbin kırılmasını"

Emily Dickinson

ALACA/BULACA

Kuşlardan olma bir "v" harfi. Geçiyor. Bir kenarları kırmızı(yavruağzı) bulutlar. Onlar da yavaşça kayıyor. Uçan "v"nin gittiği yöne doğru hepsi.Yavaşça solan kırmızılar. Karanlığı bekliyorum. Tek bacağım o eski dişi makinalarını çalıştırır gibi.(sallanıyor) Tıkır tıkır. Gün ışığında bişey yazamıyorum.Yazmıştım burda.(gece) Hep karanlıkta çalıştım. Mağara devri insanları; Onlar da mağaraların girişlerine yakın bölümlerinde yaşar, (o zaman sanat/ din/büyü hepsi iç içe) tılsımlar, efsunlar yapmak için; içlerine; dipleri, daha karanlık derinlerine geçerlermiş. Mağaraların. (daha ustaca/gelişmiş/ sofistike resimler/ desenler daha derinlerde) Anlıyorum onları. Dedelerimiz. O yoğun kıllarla kaplı ellerinizden öpüyorum. Size çekmişim biraz işte. Kendim icat etmemişim yani. Her eve lazım o derinler, karanlık, bilinemez, bulanık, müphem bölge. O kuytular. Bir mini inziva köşesi. Eski evlerde vardı. Bir miktar yani. (Balat'ta oturduğumuz o cumbalı, kırmızı tuğlalı Rum/ Ermeni evleri) Karanlık bodrumlar, kömürlükler. Zaten bahçede falan da değil, evin tam içinde bir de kuyu olurdu; hepsinde. O bile yeter. (mutfağındaydı, en son oturduğumuz ev) Tek başıma evde. Eğilir(kendisi de epey loş) mutfağın köşesindeki o karanlık kuyuya bakardım. İçerisi ağızdan çok çok daha geniş o karanlık, (yankı da yapan)boşluk. ("halka"filmlerine henüz çok var--çok şükür--) "Karanlıkta yapılan iş alacalı olur" diye atasözü gördüm geçenlerde. Demek onun için ihtiyacım oluyor o karanlığa. Oluyormuş. Görünce anladım o cümleyi. Biraz "alaca" sever biriyim demek."Alaca"nın peşinde. (Gün ışığının ayan beyan düz'lüğü, dümdüz'lüğünün bitimi) EV Evde film seyredirken filmin sonuna ne kadar kaldığını görmek;Tek berbat yanı o işte. Bence yani. Durdurup çay koyup tekrar başlatırken altta beliren o ışıklı çizgi.(internette izlemek

sözünü ettiğim) Işık iyice ilerlemiş. Sonuna çok az bişey kalmış. Gidişatın ritmi aşağı yukarı belli oluyor.Az sonra bitecek. Hikayenin ne zaman biteceğini bilmemenin gizemi, o gizemden alınan haz (hayatın kendi bilinemezliğiyle de olan o uyum, aheng) yok oluyor. Hiçbir zaman bilemeyeceğimiz o şey. Sinemada seyrederken insan daha ne kadar kaldığını tam kestiremiyor. Bitimine. O karanlığın içinde. Zaman başka türlü."Hiç kimse yoktur ki yarına kadar yaşayacağını bilsin" demişti

Ece Ayhan

Euripides. Aynı şey. Tadı tuzu orada. KEDİ/KÖPEK "Doğu kediyi batı köpeği sever" Peyami Sefa'nın Fatih Harbiye romanında. Öyle deniyordu. O çeşit bir karışıklık.Yalnız, artık; (elan)bu yeni zamanlarda; sanki benim gördüğüm, kedi severlerin daha büyük bir kısmı daha bir batılılaşmış (indivüalist,/bireyci/ bireyselleşmiş)kişiler. Mi sanki? Başka bir alıntıyla bitirelim bu kısmı:"Doğuya doğru

fazla giden, coğrafya yüzünden, Batıya düşer. Terside geçerlidir bunun." Ece Ayhan.

"ÜÇ DERT"

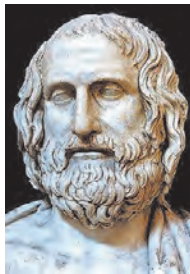
Hayatı tanımayan bir prenstir genç Buda, (henüz Buda da değildir) arabacısının refakatinde dolaştırılır.Yollarda yaşlılığı, hastalığı ve ölümü görür. Üç en büyük felaket. Bizim Karacaoğlan'ımızın o ünlü

şiiirindeki, o müthiş özet üçleme:"Bir ayrılık, bir yoksulluk, bir ölüm" Onun gibi. Epey gençken yazmış olmalı ama bizim çok büyük şairimiz. Henüz "yaşlılık" yok aralarında."Birbirinden seçilmez" o üç derdi içinde. ("Ayrılık"o var) Saçına, sakalına ilk ak düştüğünde ama işte; ansızın hanyayı konyayı anlayacak, kıyameti kopartacaktır : "Sakal seni makkabınan yolayım/ Bir kız bana emmi dedi neyleyim" Nur içinde yatsın.

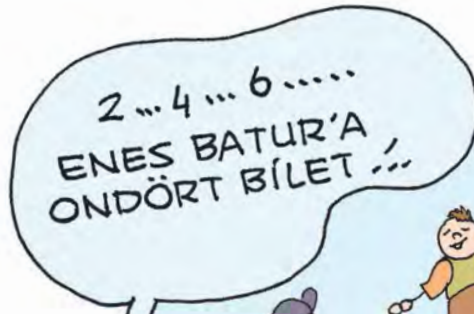
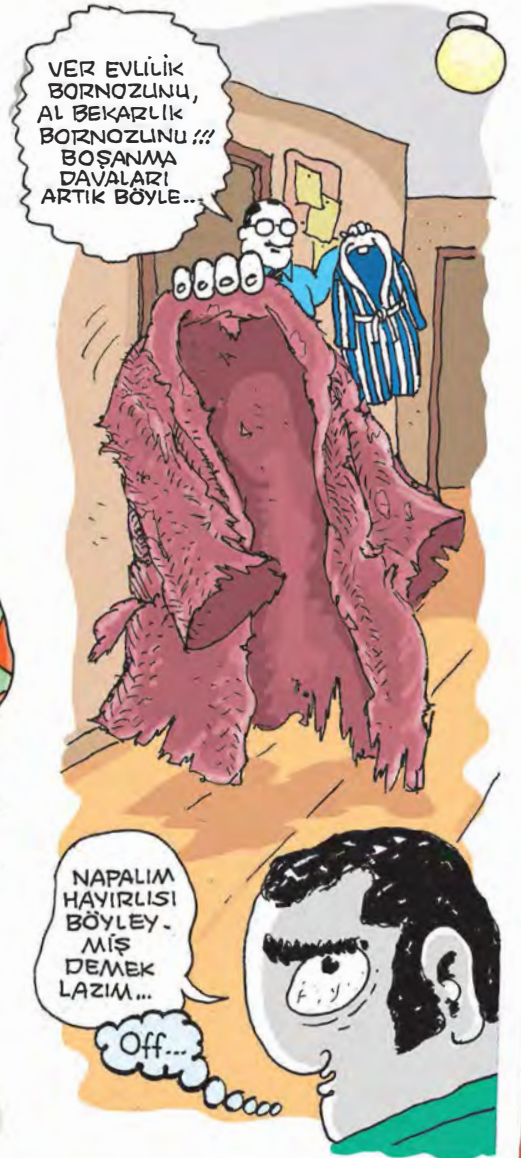
BAVUL

Elinde bavulla bir adam silueti. (filmde, hayatta) Gitse de, gelse de. Çok şiddetli bir duygu yaratıyor. (bir fotoğraf)

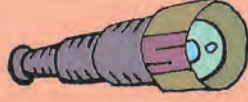
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerim...

Euripides

ÇOCUĞUNU DÜRBÜNLE İZLEVEN ADAM

alpay
erdem

Hanım bizim çocuk, kendini tebrik edercesine kendi sırtını sıvazlıyo... Sabahattan beri takip ediyorum kendisini, ben ortada öyle takdir edilecek hiçbir şey göreme-dim... Aylaklığını mı takdir ediyor, yoksa sıpalığını mı, hiç bilemiyorum...

Hanım bizim çocuk, şimdi de göz alkışı çalışıyor... Göz kapaklarını birbirine vurdura vurdura kinayeli alkış çalışıyo... Gördüm gördüm de ömrüme böyle saçma birşey görmedim... Nerde var deli manyak şeyler, hepsi bu çocukta...

Oha!.. Bastankara!.. kuşların şahı... Ağır ruh hastasıdır bastankara... Eskaza bir serçeyle, ne bileyim fluryayla aynı mekanda kapalı kalsa, dar eder diğer kuşlara orayı... Çok vahşi bi hayvan, bakma... Tam bir külhanbeyi...

Oha!.. Sakrak kuşu... Yeryüzü-nün en güzel kusu... Su renklerin ahenğine bak... Ötüşü akıl alır, Türkiye'de de çok az kişi bilir... Kanaryayla çiftleştirtirsen efsane melez kuş çıkar ortaya... Vay be, bugün kuş açısından bereketli...

Derken... Su şebeğe bak... Ellerinin üzerinde yürüyo şimdi de deyus bana... Ne güzeldi ya, Gözüm kuş görüyordu, kadrājıma yine bu sapa girdi... Yine bir görüntü kirliliği oldu, o oldu. Ben şimdi bu görüntüyü hafızamdan nasıl silicem a dostlar...

Oha!.. Portakala uçan kafa attı... Nimete kafa atmak sorunsalını bir kenara bırakırsak, evet artık kesin kararımı verdim, veriyorum kendisini bu hafta Beşiktaş'ın altyapısına, o oluyo... Muazzam bir yetenek bu çocuk, ben sana diyim hanım...

Ohi...haa ki ne oha!.. Küçük top bulmuş, onu yerde sektiriyo... Ömrüme ilk kez böyle birşey görü-yorum... Mesajını aldım oğlum, sen hiç merak etme... Dünya futbolu unutulmaz bir yeteneğe kavuşacak, yarın gidiyoruz Beşiktaş'a...

İp atlıyı...Atla yavrum atla... Kaslarını iyice geliştir... İyice geliştir ki, futbolda bi Ronaldo ol, ayı gibi bi şey ol, rakiplerini tıpkı bir kamyon gibi ez geç... Arkandan desinler ki, "İnsan değil ayı" desinler senin için... Çekemesinler hiç seni...

Şimdi de hulahop çeviriyo... Tam randumanlı Beşiktaş'a geliyoruz... Ya da Galatasaray'a mı yazdırsam, o da olabilir bak... E ben Cimbomluyum, çocuk da Cimbomlu... Ama hep aklımda altyapı olarak Beşiktaş kalmış... Yazdırıyorum Fenerbahçe'ye tamam...

Erhan GÜNEŞ

Barbaros ALTUĞ

Haftalık Mizah Dergisi | 1 ŞUBAT 2018 | Sayı: 544

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yıldız Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 220 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80\$ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:

TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

